

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 384/2017
11.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Лазара Пулетића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 1К 271/15 од 22.11.2016. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 14/17 од 13.01.2017. године, у седници већа одржаној 11.05.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Лазара Пулетића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 1К 271/15 од 22.11.2016. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 14/17 од 13.01.2017. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину 1К 271/15 од 22.11.2016. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је осуђена на новчану казну у одређеном износу од 10.000,00 динара, коју је дужна платити у року од 30 дана, од дана правноснажности наведене пресуде, а уколико не плати ову казну у остављеном року од 30 дана, одређено је да ће иста бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може трајати дуже од шест месеци. Окривљена је обавезана да накнади трошкове кривичног поступка приватном тужиоцу ББ, о чијој висини је одређено да ће суд одлучити посебним решењем. Истом пресудом, окривљена је обавезана да суду плати на име судског паушала износ од 3.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Приватни тужилац ББ је за остваривање имовинскоправног захтева према окривљеној, упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 14/17 од 13.01.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Лазара

Пулетића, а пресуда Основног суда у Параћину 1К 271/15 од 22.11.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Лазар Пулетић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде или их преиначи и окривљену на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да је реч „лажеш“ коју је окривљена упутила приватном тужиоцу пред полицијом, исту изговорила како би заштитила своје право, односно оправдани интерес, и да се то не може сматрати увредом, имајући у виду одредбу члана 170. став 4. КЗ, која прописује да се неће казнити учинилац ако је излагање дато у одбрани неког права или заштити оправданог интереса, тј. ако се из начина изражавања или других околности види да то није учињено у намери омаловажавања, а што је према ставу браниоца, у конкретном био случај.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљене указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 170. став 1. КЗ прописано је да ко увреди другог, казниће се новчаном казном од двадесет до сто дневних износа, или новчаном казном од 40.000,00 до 200.000,00 динара, док је ставом 4. наведеног члана прописано да се неће казнити за дело из става 1. до 3. тог члана учинилац, ако је излагање између осталог, дато у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, ако се из начина изражавања или из других околности види да то није учинио у намери омаловажавања.

Бранилац у захтеву издваја наведену инкриминацију као једну од више упућених увредљивих речи, које су наведене у изреци пресуде (из изреке побијане правноснажне пресуде, произилази да је окривљена критичном приликом приватном тужиоцу осим речи „лажеш“ на коју је бранилац указао у захтеву, упутила још и речи: „марш цукело једна, ти си лопов“), па стога полазећи од наведеног, по оцени Врховног касационог суда, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да су све речи упућене приватном тужиоцу имале увредљив карактер и да исте представљају изјаву омаловажавања приватног тужиоца, те по налажењу овог суда, а супротно наводима из захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, дело за које је окривљена оглашена кривом, а како је то

описано у изреци првостепене пресуде, садржи сва законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљене истиче да су разлози побијане првостепене пресуде противречни изреци, да су нејасни и међусобно противречни, којим наводима по оцени овог суда, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене оспорава време извршења кривичног дела, затим исказ приватног тужиоца тврдећи да је исти крајње нелогичан, као и исказе испитаних сведока ВВ, ГГ и ДД, истичући да њихови искази нису прецизни и да ови сведоци говоре различито у погледу онога што су чули да је наводно окривљена изговорила приватном тужиоцу.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљене оспорава оцену доказа од стране нижестепених судова, односно указује да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић